

DE STORMACHTIGE NACHT

ZONDAGSSCHOOL.

DOOR
E. Gerdes.

LEIDEN - A. W. SLTHOFF.

DE STORMACHTIGE NACHT.

DE STORMACHTIGE NACHT

DOOR

E. GERDES.

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

DE STORMACHTIGE NACHT.

I.

Niet ver van het dorpje S. staat eene kleine boerenwoning. Naast het huis is een kleine stal getimmerd voor de geit, en vlak bij dien stal bevindt zich eene bank, waarop een meisje zit, dat een papiertje in de hand houdt en bezig is met lezen. Zij is echter niet alleen, want op haren schouder zit eene duif, die haar kopje tegen het hoofd van het meisje drukt en de vleugelen uitgespreid houdt. Wat is dat duifje nieuwsgierig! Het ziet niet naar de lucht om daarin rond te vliegen; ook niet naar den grond, om daar een korreltje of een boontje op te zoeken, maar het kijkt onafgebroken op het papiertje, alsof het lezen wil wat daarin staat. Vlak tegen de knieën

van het meisje houdt Tiras, de hofhond, zijn ruigen kop. Ook hij tuurt naar het papiertje, en kijkt van onderen op, alsof hij weten wil van van wien het komt. Zelfs de geit met hare groote horens, ziet naar het meisje om, en wijl het kind niet ophoudt te lezen, begint de geit ongeduldig te worden en laat van tijd tot tijd haar geblaat hooren.

Alle drie de dieren zijn dus heel nieuwsgierig.

En gij, mijn kleine lezer, zijt gij het ook niet? Woudt gij ook niet gaarne weten wie dat meisje is, wat er in dat papiertje staat en waarom geit, duif en Tiras daar zoo om haar henen staan? Nu ik zal het u eens vertellen.

Verleden jaar toen het des avonds zoo erg woei en de regen tegen de glazen kletterde, zaten er twee menschen met hun kind, een meisje van negen jaar, in eene kleine arbeiderswoning. Vader zat, onder het licht eener lamp, in een boek te lezen; de moeder spon, en het kleine meisje schreef de letters uit een psalmboek na op eene lei.

Plotseling werd de wind zoo sterk, dat de luiken, die voor de vensters waren, tegen de ramen klapperden. Nu en dan hagelde het en de hagelsteenenvielen door den schoorsteen neder en rolden bijna tot midden in het vertrek.

„O, welk een vreeselijk weder!” zeide de vrouw van den arbeider, die een oogenblik met spinnen ophield. „Zie eens hoe onrustig de duif in hare kooi heen en weder springt.”

Keetje zag naar haar duifje, die in eene groote kooi boven de deur hing, sprak een paar woorden met het angstige diertje, dat door de vriendelijke woorden stiller werd.

„Ja, dat is het wel!” sprak de man. „Het is noodweér. Ik hoop maar dat de Heer ons en ons huisje bewaart. Want weet ge nog wel, vrouw, hoe voor twee jaren bij dien ergen storm onze buurman zijn heele dak is afgewaaid?”

„Ja, dat weet ik nog,” zeide de vrouw, „en dat.....”

Wederom loeide de wind, maar thans zoo hevig, dat het kleine meisje opvloog en bij hare moeder ging staan. Zij was bleek van schrik.

„Wees niet bang, Keetje!” zei de moeder. „De goede God zal ons beschermen.”

„Is de achterdeur goed dicht, vrouw?” vroeg de arbeider. „Ik kan er niet naar zien, wijl gij weet dat mijn been mij zoo veel pijn doet.”

„De deur is goed dicht,” sprak de vrouw, „maar de wind slaat er zoo sterk tegen aan, dat ze telkens heen

en weêr rammelt. Hoor eens, hoe het daar weder hagelt! Ach, de arme reizigers, welke zich nu onderweg bevinden. Maar wie zal bij dit weder ook uitgaan?"

In dit oogenblik begon Tiras te knorren en te blaffen. Hij snuffelde en krabde aan de deur en nu hoorde men te midden van den loeienden storm de stem van iemand, die om hulp riep, en eenige oogenblikken later werd er op de deur gebonsd.

„Doe open, doe open!” kermde iemand daar buiten.
„Doe open! ik kan niet meer.”

„Stil Tiras!” zei het meisje; en de hond legde zich oogenblikkelijk stil onder de tafel neder.

Keetje en hare moeder haastten zich de deur te openen. Het was daar buiten pikdonker, zoodat men eerst niet kon zien wat het was, maar weldra ontdekte men bij de deur eenen man, die op den grond lag en kermde.

„Och help mij,” klaagde de man, „ik kan niet staan, want ik ben met mijn rijtuig omgevallen en heb mijn been gebroken. Met groote moeite ben ik hierheen gekropen, daar ik hier licht zag!”

„Arme man!” sprak Keetje's moeder. „Hoe zullen wij u helpen? Mijn man lijdt zelf aan een zeer been, en ik heb niemand bij mij dan dit kleine meisje.”

„Moeder!” zei Keetje zachtjes, „laat ons beproeven of

wij dien man niet naar binnen kunnen trekken. Ik zal mijn best meêdoen."

„O, doe dat! zeide de ongelukkige, die het gefluister van Keetje verstaan had. „Ik zal trachten te kruipen."

En wat konden moeder en kind ook anders doen? Lang tijd van beraad was er ook niet, want de wind gierde door het huisje heen en dreigde de lamp uit te blazen. De regen viel bij vlagen neêr en de arme man, die reeds zooveel geleden had, werd nog doornat. Keetje's moeder legde haren arm onder de armen van den reiziger en het kind deed ook haar best om een handje te helpen. Op deze wijze bracht men den ongelukkige binnen, die kermde van pijn.

Keetje's vader was, zoo goed en zoo kwaad hij dit kon, ook opgestaan om te helpen, en met zijne hulp werd de reiziger op het bed gelegd.

Maar wat nu te doen?

De ongelukkige man kon toch zoo niet liggen blijven. Er moest noodzakelijk een dokter geroepen worden. Maar wie zou er bij dit weder naar den dokter gaan? Midde-lerwijl de arbeider met zijne vrouw bij het bed van den lijder stonden en den ongelukkige beklagden, mist de moeder eensklaps hare dochter.

„Waar is Keetje?" vroeg moeder.

„Hé, ja, waar is Keetje?” zei vader.

„Keetje, Keetje!” riepen de ouders uit, die bij het verschrikkelijk weder zeer angstig geworden waren, „Keetje, Keetje! waar zijt gij?”

Maar Keetje gaf geen antwoord. De moeder ging naar het achterhuis en riep weder: „Keetje, Keetje!” maar niets hoorde zij dan het huilen van den storm en het geblaas van de geit, die wegens den storm ook zeer onrustig was.

„Ons kind is zeker stilletjes naar den dokter geloopt,” zeide de arbeider, „want Tiras is er ook niet. De hond zal met haar mede zijn gegaan. Zij is zulk een lief kind en heeft zooveel medelijden met ongelukkigen.”

„Ach, maar in dat weder!” jammerde de moeder. „Als zij maar geen ongeluk krijgt.”

„Stel u gerust, lieve vrouw,” zeide de arbeider. „Keetje zal geen leed wedervaren; zij is in Gods hand. En daarbij, de dokter woont niet ver; spoedig zal zij weér hier zijn.”

En zoo was het ook.

Keetje was inderdaad naar den dokter geloopt, vergezeld van Tiras. Zij had met smart het lijden van den ongelukkigen man gezien, en daar zij wist dat haar vader niet goed kon loopen, en om hare moeder te

sparen, had zij haastig een ouden doek over het hoofd geslagen en was de deur uitgesneld naar den dokter. Gelukkig was deze te huis, wikkelde zich in eenen dikken mantel en ging terstond met Keetje mede.

Dat was een droevige nacht in het huisje van den arbeider. De dokter onderzocht het been van den reiziger en vond dat het gebroken was, zoodat hij het moest zetten, wat den armen man recht veel pijn deed. Aan slapen kon de lijder niet denken, en daar de reiziger onmogelijk vervoerd kon worden, moest hij in de arbeiderswoning te bed blijven liggen. De dokter was heengaan en had beloofd den volgenden morgen vroegtijdig weder te komen, terwijl hij een paar mannen zou uitzenden, om naar het rijtuig en het paard van den reiziger te vernemen.

Keetje's vader, die zelfs vele smarten leed, kon dien nacht niet bij den reiziger waken, maar zijne vrouw zou met haar dochttertje op blijven. Het meisje was zeer blijde dat de dokter zoo spoedig mede was gegaan. Zij had bijna onderweg geen wind gevoeld, en toen zij te huis was gekomen, was haar eerste werk geweest, te zorgen dat de kleederen van den reiziger gedroogd werden en dat hij zelfs eenige verkwikking kreeg. Daarna liep zij naar het stalletje om de geit een weinig hooi te

brengen, waarover sik zoo blij was, dat zij wel twintigmaal met haar staartje heen en weder sloeg. Tiras liep haar overal na, en het duifje sprong telkens van het stokje af, zoo dikwijls Keetje in de nabijheid der kooi kwam. Toen nu alles goed bezorgd was, zette Keetje zich bij de tafel neder en las in vaders boek.

De ongelukkige reiziger die zware pijnen had, leed een brandenden dorst en Keetje verzorgde hem gedurig van frisch water.

„Ach,” zeide hij, „wat doe ik u vele moeite aan. Weinig dacht ik, toen ik heden morgen, de stad verliet, dat ik dezen avond hier zoo droevig zou aanlanden. Ik reed in eene lichte „sjees” en door een plotselingen hevigen winddruk verschrikte mijn paard en sloeg het rijtuig om. Ik viel er uit en brak het been. Niemand was er op den weg. Hoe dankbaar ben ik u, dat gij mij in huis hebt genomen.”

„Zoo moet u niet spreken, mijnheer,” zeide Keetje's moeder. „Ons komt geen dank toe, want wij zijn verplicht onzen naaste in alles bij te staan, maar u moet den Heer danken, dat alles zoo genadig is afgeloopen. U hadt wel dood kunnen vallen.”

„Dat is waar, goede vrouw,” antwoordde de lijder, terwijl hij tevens kermde van pijn. „Ik heb daaraan niet

gedacht. Dit had ik het eerste moeten doen. Maar zoo gaat het: de mensch denkt gewoonlijk het laatste aan God."

Keetje was intusschen opgestaan en had hare moeder iets ingefluisterd, doch de vreemdeling scheen dit wel verstaan te hebben, want hij zeide:

„O, doe dat! Lees mij een weinig uit den Bijbel voor. Ik heb in geen jaar in den Bijbel gelezen, en nu zie ik toch dat het noodig is."

Aanstands was Keetje bereid. Zij las hem psalm 103 geheel voor. De vreemdeling werd hierdoor zeer getroffen en dikke tranen vloeiden langs zijne wangen.

Inmiddels was de storm bedaard en gelukkig bedaarden de pijnen van den lijder ook een weinig, waardoor de reiziger een weinig slapen kon, terwijl Keetje en hare moeder den ganschen nacht bij hem waakten.

Den anderen morgen kwam de dokter en verhaalde dat eenige mannen, die hij uitgezonden had, het rijtuig en het paard op den weg gevonden en naar de dorps-herberg gebracht hadden. Ook had hij maatregelen genomen dat den vreemdeling in de herberg eene goede kamer en eene betere ligging bereid werd, daar de arbeiderswoning te klein was en de ouders van Keetje ook niet in staat waren den lijder behoorlijk te verzorgen. Een uur later kwamen er vier mannen, die den reiziger naar de her-

berg droegen en hem daar te bed brachten, terwijl hij Keetje en hare ouders recht hartelijk bedankte.

II.

Er was een jaar verloopen sedert dien stormachtigen nacht.

Veel was er gebeurd in al dien tijd. De reiziger was beter geworden en weder vertrokken, maar had verder niets van zich laten hooren.

In dat jaar was Keetje's vader gestorven en ook hare lieve moeder was naar den hemel gegaan. Nu was Keetje eene wees.

Dat arme meisje!

En waar zou ze heengaan? Wie zou haar in huis nemen?

Maar hoe bedroefd Keetje ook was over den dood harer ouders, toch wist zij dat zij niet verlaten was en dat God wel voor haar zorgen zou. Zij had in den Bijbel gelezen dat de Heer een Vader is der weezen en dat Hij ze bewaren zal in hunne armoede. En arm was Keetje. Zij had nauwelijks eene goede jurk aan, en kousen bezat zij niet, maar toch bezat zij goeden moed.

Een arme boer in het dorpje, die zelf geene kinderen had, nam Keetje in huis. Zij zou op het veld werken en de koe laten weiden en daarvoor zou de boer haar in huis nemen. Dit deed Keetje ook, en vergezeld van Tiras en sik ging zij bij den boer inwonen, terwijl het duifje haar overal navloog.

Keetje was ongeveer drie maanden bij den boer geweest, toen de boer haar zeide dat hij zelf zoo arm was, dat hij haar waarschijnlijk niet langer in huis zou kunnen houden, wijl hij niet langer eten voor haar had. Dit bedroefde Keetje zeer en zij begon te schreien, want waar zou zij, arm tienjarig kind, heen? Midden in hare tranen viel het haar eensklaps in, dat hare moeder haar zoo dikwijls en nog kort voor haren dood gezegd had: „Kind, zoo gij ooit in nood en droefheid zijt, buig u dan op uwe knieën neder en bid tot den Heer, die in den hemel woont. Hij, die u ziet, zal u uit allen nood verlossen.”

Terstond besluit Keetje dit te doen. Het was nog vroeg in den morgen en de zon was pas opgegaan. Zij ging in het stalletje waar de geit stond, en daar bad zij in hare eenzaamheid tot God.

En zou de Heer haar gebed om uitkomst verhooren?

Na het gebed gevoelde Keetje zich zeer versterkt, en welgemoed begon zij haar werk. Zij verzorgde de geit met

frisch gras, schuurde de potten en pannen en zette ze daarna op een paal bij het stalletje om te droogen.

Middelerwijl zij hiermede bezig was, komt er een man aan, dien zij wel eens meer gezien had. Het was de brievenbesteller uit het dorp, die een grooten zak met brieven en pakken op zijn rug droeg.

De brievenbesteller hield een dikken brief in de hand, trad op haar toe en vroeg:

„Heet gij niet Keetje?”

„Ja,” antwoordde het meisje verwonderd.

„En zijn uwe ouders niet dood?”

„Ach ja,” sprak het meisje, terwijl een traan langs hare wangen biggelde. „Vader en moeder zijn beide dood, en ik ben zoo geheel alleen op de wereld.”

„En zeg mij eens, is er niet verleden jaar op zekeren nacht toen het zoo erg stormde, een vreemdeling in het huis uwer ouders gekomen?”

„Ja,” antwoordde Keetje, „dat herinner ik mij nog zeer goed. Het was toen een verschrikkelijk weder. Vader en moeder huiverden, zoo woei de wind, en eensklaps werd er aan onze deur geklopt door eenen reiziger, die met zijn rijtuig omgevallen was en zijn been gebroken had. Wij hebben hem den geheelen nacht opgepast.”

„En hebt gij sedert dien tijd niets meer van hem gehoord?” vroeg de brievenbesteller.

„Neen, niets meer,” antwoordde Keetje. „Ik weet alleen dat hij beter geworden en vertrokken is. Maar later heb ik niets meer van hem gehoord.”

„En kent gij ook den naam niet van dien heer?”

„Neen,” antwoordde Keetje.

„Welnu, zeide de brievenbesteller. „Hier heb ik een brief voor u, welken die heer mij medegegeven heeft om u dien te bezorgen. Kunt gij lezen?”

„O ja,” antwoordde Keetje, „ik kan zeer goed lezen en schrijven.”

„Goed,” sprak de brievenbesteller. „Lees dan den brief op uw gemak. Dan zult ge wel vernemen van wien die brief komt, en als gij later een boodschap te doen hebt, dan moet gij maar bij mij aan huis komen, dan zal ik er u wel bij helpen. Goeden dag!”

De brievenbesteller vertrok en liet Keetje alleen.

Het meisje was verwonderd over hetgeen zij vernomen had. Zij had nog nooit eenen brief gekregen en wist niet wat zij daarmede moest beginnen. De boer, bij wien zij diende, was niet te huis, zoodat zij niet met hem spreken kon. In hare verlegenheid zette zij zich neder op het bankje bij het geitestalletje. Tiras wreef zijnen kop tegen

hare knieën en keek haar aan alsof hij zeggen wilde: „open toch dien brief en lees wat er in staat.” Het duifje kwam aangevlogen en plaatste zich op hare schouders, terwijl de geit overal rondkeek wat het meisje deed.

Nu opende Keetje den dikken brief.

De brief was van den heer, die in dien verschrikkelijken nacht bij hare ouders was geweest. Hij schreef haar dat hij, nadat hij beter was geworden, eene groote reis had moeten doen en eerst nu onlangs weder was te huis gekomen. Hij had, tot zijne droefheid gehoord, dat Keetje's ouders gestorven waren, en ook dat zij nu zoo verlaten en zeer arm was. Maar hij had haar niet vergeten. Want hoe zou hij dat ook kunnen? Zij had hem in den nacht zoo trouw opgepast, was midden in den hevigsten storm naar den dokter geloopen, had hem van drinken voorzien en ook zoo goed uit den Bijbel voorgelezen. Dit vergat hij nooit en hiervoor zou hij ook al zijn leven recht dankbaar zijn. Om dit te bewijzen, zond hij haar in dezen brief een paar muntbiljetten, waarvoor zij zich goede kleederen, kousen en schoenen moest gaan koopen. En als zij dit alles gekocht en gepast had, dan moest zij naar den brievenbesteller gaan, die haar naar de stad zou brengen, waar die heer woonde. Die heer zou dan wel verder voor haar zorgen.

Gij kunt denken hoe blijde Keetje nu was. Ook Tiras, de duif en de geit merkten dat Keetje gelukkig was. Tiras kwispelstaarde van vreugde, toen hij zag dat Keetje lachte, en de duif klapte telkens met hare vleugels.

En wat zou Keetje nu doen?

Zij las dien brief wel drie malen over, vouwde toen hare handen en dankte den Heer, die haar zoo zeer tot hulpe geweest was en uitkomst gegeven had in haren nood. In dit oogenblik kwam de boer t'huis. Keetje vertelde hem alles en de boer verblijdde er zich zeer over. Terstond werden kleederen gekocht en genaaid, en toen Keetje die aangetrokken had, zag zij er niet meer zoo arm uit als vroeger.

Eenigen tijd later ging zij naar het huis van den brievenbesteller en zeide hem dat zij zoo gaarne naar de stad wilde om den vreemden heer te bedanken voor al zijne goedheid. De brievenbesteller sloeg haar voor, den volgenden morgen met hem naar de stad te wandelen, waar zij zelve met dien heer zou kunnen spreken.

En dit deed zij ook.

Toen zij in de stad kwam, bracht de brievenbesteller haar in een mooi huis, waarin de vreemde heer woonde, en zoodra deze haar zag, bracht hij haar in zijne huiskamer bij zijne vrouw en kinderen en zeide:

„Zie, hier is nu het meisje, dat mij zoo trouw heeft opgepast en van welke ik u zooveel verteld heb.”

Vervolgens kuste hij haar op beide wangen en zeide, dat zij nu altijd in de stad zou blijven, dat hij voor haar zorgen wilde, en dat als zij een vroom en goed kind wilde blijven, het haar nooit aan iets zou ontbreken.

Keetje had geene woorden om hare dankbaarheid uit te drukken. Zij deed niets dan schreien van vreugde.

Die heer hield ook zijn woord. Hij zorgde geheel als een vader voor Keetje, en het meisje ondervond ten volle de waarheid van de Heilige Schrift: „De nooddriftige zal door den Heer niet vergeten worden.”
